

"צילום כביטוי לחשיפה אישית ולאינטימיות"

שם: יובל לוגסי

תעודת זהות: 212744338

שם בית הספר: הריאלי בית בירם

שנה: 2020

מבוא:

עבודת המחקר שלי תעסוק בשאלה האם צילום יכול לבטא אינטימיות, או מעצם היות הצילום פורמט המקפיא רגע בזמן ומציג אותו בפני צופים אין באפשרותו לבטא אינטימיות אותנטית. אינטימיות בהגדרה מילונית היא מצב של קרבה מתמשכת, היכולת לשתף אדם אחר, לתת בו אמון ולחשוף בפניו את העולם האישי מבלי לחשוש משיפוטיות. בימינו, אינטימיות היא דבר שקשה להגיע אליו עם אדם אחר. ישנו החשש הגדול מה האחר יגיד עליי ואיך הוא יראה אותי, ומה הוא יחושב אחרי שאגיד או אעשה משהו שלא לטעמו, האם הוא ישפוט אותי?

לדעתי, היכולת ליצור אינטימיות נפגעת מהקווים הברורים והמסגרת שהחברה שמה ובעצם מגדירה מה מקובל ומה לא מקובל, מה נחשב למוזר ומה לא. בעקבות הגבולות של החברה, יש חשש להיפתח אל אנשים אחרים. בשונה מהעבר, כיום יש לכל אחד נגישות לאינטרנט ולמדיה החברתית. המדיה החברתית מקצה מסגרת ברורה, למה נחשב יותר, מושך יותר ויפה יותר ועל פיה נוצר מודל היופי של ימינו. לכן, אנשים חוששים יותר מבעבר מאינטימיות, הביקורת והשיפוטיות כיום גדולה מבעבר עקב המדיה החברתית שמייצרת מודל יופי מסוים.

בעבודת המחקר שלי בחרתי לנתח שלושה אמנים: רוברט מייפלתורפ, אלינור קרוצ'י ונאן גולדין. את שלושת הצלמים האלה מאפיינת התייחסות לאינטימיות באמצעות צילומים המתארים חוויות אישיות, רגעים משפחתיים, רגעים אישיים שבדרך כלל לא נחשפים צילום ועירום שגם הוא נחשב כמחווה אינטימית של האדם עם גופו.

רוברט מייפלתורפ עוסק באינטימיות, ארוטית ומינית והמטרה שלו בעבודותיו היא לשנות את התפיסה של החברה לגבי צילומי עירום. הוא בוחר לחשוף את הצופים בעבודותיו לפורנוגרפיה כאמנות. מייפלתורפ עוסק בצילום מבויים אשר מחולק לשלושה סוגים, אך כולם עוסקים באינטימיות ומיניות.

האמנית השנייה בה תעסוק עבודה זו אלינור קרוצ'י. אלינור קרוצ'י אמנית ישראלית שגרה בניו-יורק, מתעדת בעבודותיה אינטימיות משפחתיות. הדמויות הראשיות ביצירותיה הם אלו המקיפות אותה באופן יומיומי, בעלה ערן, ילדיה, הוריה והיא עצמה. היא חושפת לצופים את עולמה האישי ואת עצמה.

האמנית השלישית הינה נאן גולדין. גולדין עזבה את הבית ועברה לעיר ניו-יורק שם היא הצטרפה לקהילה הלהטבית והחלה לצרוך סמים. גולדין צילמה את חבריה ומכריה ברגעים אינטימיים וחושפניים.

בפרויקט הגמר בסטילס אני אעסוק במחקר אחר מהי אינטימיות עבורי. בניגוד לצלמים שהבאתי שחלקם עוסקים יותר באינטימיות מינית וארוטית, אני אעסוק בקשרים שונים של אינטימיות שאני חווה או חוויתי.

ראשי הפרקים בעובדתי:

1. הגדרת המושג אינטימיות והקשרו לצילום
2. רוברט מייפלטורפ.
3. אלינור קרוצ'י.
4. נאן גולדין.

הגדרת המושג אינטימיות והקשרו לעולם הצילום:

"אינטימיות מבוססת על היכרות מעמיקה המושגת על ידי חשיפה וגילוי עצמי של מחשבות, רגשות, והסיפור האישי. הרגש הוא מרכיב חיוני באינטימיות, והשותפים מחליפים תפקידים ביניהם באופן דינמי וספונטני והם בעלי יכולת לשים עצמם בנפשו של הזולת". רייס ופטריק במאמרם מגדירים מהי אינטימיות.

אינטימיות היא חשיפה עצמית הגורמת לקרבה רגשית עמוקה בין בני אדם. אינטימיות נוצרת בעקבות דיאלוג בין בני אדם, אמון ונכונות לשתף ולחשוף את עצמי בפני האחר. היכולת לשתף בעולמי האישי אדם אחר והכלת העולם האישי שלו מבלי לשפוט.

אינטימיות עם עצמי היא היכולת לקבל ולהכיל את החלקים הטובים והפחות טובים שיש בי.

אינטימיות היא דבר לא פשוט ומיוחד בימינו. רובינו נמנעים מלהרגיש, לחוש ולהכיל אחרים. אינטימיות דורשת מעורבות רגשית, על כן, אנו עלולים להיפגע מכך ולכן חלקינו נמנעים מכך כמעין תרופה מקדימה למכה. חוסר באינטימיות ביחסים יגרור ריחוק וקרירות משום שאין חשיפה עצמית וניסיון אמיתי לקרבה והכלה.

תת פרק : צילום ככלי לביטוי עצמי

צילום הוא כלי המתעד מציאות שנתפסת לכאורה כאובייקטיבית באמצעות כלי טכני. צילומים הינם ייצוגים חזותיים לעולם פנימי. עולם הייצוגים הפנימיים של הצלם מתבטא בבחירות שהוא עושה בעבודותיו מבחינת קומפוזיציה, זוויות צילום, נרטיב, בחירת אמצעי תאורה וכו'.

לכן התפיסה שצילום הינו טכני ואובייקטיבי מוטעית ביסודה. מחקרים הראו שצילום יכול לייצג דימוי עצמי, הערכה עצמית, הקשרים חברתיים ותפיסה של העולם הסובב את הצלם. הצילום דימוי חזותי לתפיסות פנימיות הוא למעשה מציג את העולם של הצלם ורגשותיו.

עולה השאלה האם הדימוי הצילומי יכול לבטא תחושות של אינטימיות שבבסיסן כפי שנאמר קשורות בשיתוף רגשות ומחשבות.

לדעתי מאחר והדימוי הצילומי אכן מבטא עולם פנימי הריי בעצם מהותו הוא מייצר אינטימיות בין הצלם לצופה.

בעבודתי אחקור צילום כביטוי לחשיפה עצמית. באמנות הצילום, האמן חושף את עצמו, את התחושות ואת הרגשות שלו דרך האמנות-התמונות אותן הוא מצלם. ממד נוסף של אינטימיות, מתרחש בעת הצגת היצירות של האמן לצופים, הצופים חווים דרך יצירותיו את עולמו הפנימי של האמן. אך, זו חשיפה חד-צדדית הצופים סופגים את מחשבותיו, רגשותיו ודעותיו של האמן, והאמן לא מקבל חזרה את עולמם האישי של הצופים.

רוברט מייפלדורף:

רוברט מייפלדורף נולד בשנת 1946 ונפטר בשנת 1989. מייפלדורף נולד למשפחה נוצרית קתולית, לאם ג'ואן ולאב הארי מייפלדורף, בפרברי קווינס בעיר ניו-יורק. כשהיה בן 16 החל ללמוד במכללה לאמנות בברוקלין- פארט (Pratt Institute), כ-6 שנים ושם למד את אומנויות הפיסול, הגרפיקה והציור. בעקבות שורת אמנים כמו ג'וזף קורנול ומרסל דושאמפ, החל לעסוק במדיום הקולאז'. את הקולאז'ים הוא יצר בעזרת גזרי עיתונים ותמונות מספרים ומגזינים. המעבר של מייפלדורף מאמנות פלסטית לאמנות הצילום קרה בשנות השבעים, הוא החל לצלם את חבריו הקרובים עם מצלמת פולארויד שרכש ושילב את התמונות שצילם בקולאז'ים שעליהם עבד. מייפלדורף היה שבע רצון מהתמונות שצילם בעזרת מצלמת הפולארויד שלו ופתח את תערוכתו הראשונה בשנת 1973. שנתיים לאחר מכן, בשנת 1975 מייפלדורף רכש מצלמת האסלבלד והחל לצלם את חבריו ומכריו, ביניהם מוזיקאים, אמנים, אנשי המעמד הגבוה, סוציאליסטיים, חברים בקהילת הסאדו מאזו מזוכים, כוכבי פורנו ומספר חברים במחתרת של העיר ניו-יורק. בסוף שנות השבעים רוברט מייפלדורף צילם במועדוני סאדו-מזוכים S&M בניו יורק, התוצאות בלתי נשכחות, התצלומים היו מעוררי זעזוע בשל התוכן הקשה שהכילו, אך, מדהימים מבחינת השליטה הטכנית והפורמלית. מייפלדורף אמר לכתב מ-ARTnews - כי הוא מחפש לצלם את הבלתי צפוי, דברים שמעולם לא ראה או חווה לפני, ועוד הוסיף, כי הוא הרגיש כי היה מחובתו לצלם את התמונות הללו במועדוני הסאדו מזוכים. מייפלדורף התמקד בעיקר בשלוש סוגות שונות בעבודותיו והן: צילומי עירום, טבע דומם ודיוקנאות כאשר כל עבודותיו מתאפיינות באסתטיקה. בעבודותיו של רוברט מייפלדורף הוא צילם את החברים ואת המכרים שלו, תמונותיו מייצגות את האמירה כי זהות עצמית לא מתפתחת באופן טבעי אלא מושפעת כמעט באופן מוחלט מהסביבה החברתית והמוסדית. מהי אינטימיות ומהם הגבולות שהחברה מציבה לאינטימיות הם נושאים אשר מייפלדורף עסק בהם רבות כחלק מהזהות העצמית המתפתחת המושפעת מהחברה והממסד.

מייפלדורף בראיון בשנת 1983 אמר כי הוא מעוניין לצלם סדרת תמונות ברחוב 42. רחוב 42 הוא אחד הרחובות הראשיים במנהטן, ניו-יורק. בשנות העשרים של המאה שעברה, הפך רחוב 42 ל"רובע החלונות האדומים" של העיר ניו יורק. נפתחו עשרות חנויות לצעצועי מין,

הייתה זנות רבה ואף פעלו בתי קולנוע רבים לסרטים פורנוגרפיים. רחוב 42 סימל את השפל והפריצות בעיר ניו-יורק באותה תקופה. מייפלדורפ רצה לצלם פורנוגרפיה, שתצלומיו יוכלו לקחת חלק במגזין פורנוגרפי וגם במגזין אמנות, הוא סבר שזהו כל היופי שבדבר, פורנוגרפיה יכולה להיות אמנות תלוי איך נתבונן על זה. המסר שלו היה כי על אנשים לפקוח את העיניים ולתת לגיטימציה לאמנות, הוא רצה לגרום לחברה להבין שכל דבר יהיה מקובל. גם אם זו אינטימיות בתור פורנוגרפיה, דבר שמצד אחד מסמל את הזול, המלוכלך, הטאבו הגדול של החברה ומצד שני יכול לסמל ביטוי לתשוקה ולאינטימיות וכמו כן, גם לאמנות. ביצירותיו של מייפלדורפ הצופה נאלץ לבחור כיצד הוא רואה את עבודותיו של מייפלדורפ בדרך הקונטרסטית המתנגדת לעבודות ה"לא שמרניות" שלו, או בדרך השנייה, במבט סקופופילי (סקופופיליה- מציצנות, הנאה, עונג וסיפוק מיני כתוצאה מהצצה בסתר על אנשים).

מייפלדורפ מעמיד שלושה סוגים של צילומי אינטימיות ומיניות יחד. הראשון צילומי סאדו מזויזם, השני צילומי פרחים המדומים לאיברי מין, והשלישי גברים שחורים עירומים. כך, מכריח את שני הקצוות של צילומי הפורנוגרפיה והאמנות היפה להתחבר לדימוי יחיד בו זמנית. בעזרת הפער הגדול בין הפורנוגרפיה לבין האמנות היפה, העדינה והתמימה לכאורה, מייפלדורפ מכריח את הצופה להסתכל על צילומי הפורנוגרפיה כאמנות ובעצם בכך הוא מבטא אינטימיות מינית.

בראשית דרכו מייפלדורפ החל לעסוק בחיפוש אחר אינטימיות מינית. בצילומי הפולרואיד הראשונים שלו, צילם את המודל דיוויד קרולנד. קרולנד היה המודל הארוטי הראשון שצילם מייפלדורפ. את צילומיו של קרולנד, צילם מייפלדורפ בצבע ובשחור לבן. בעבודותיו, נראה שצילם את דיוויד קרולנד בתנוחות מיניות, כמו לדוגמה צילום אחד ובו רואים את קרולנד לבוש בז'קט ובתחתוני עור, כשידיו מאוגרפות ומנוחות בצורת איקס על חזהו, הרגליים מפוסקות ופניו נוטות הצידה. מייפלדורפ צילם את התמונה עם פלאש שגרם לעורו של קרולנד להבריק ושם את קרולנד במוקד התמונה. היותו של קרולנד במוקד התמונה והתנוחה הדרמטית שלו גרמו לתחושה של גסות ואקסהיביציוניסטיות (אקסהיביציוניזם-אדם המשתוקק להציג את איבר מינו בפומבי ומפיק מכך עונג והנאה) ביצירה. בצילום נוסף בו קרולנד היה מודל הוא מוצג כפסיבי וכנוע. קרולנד מצולם על אריחי אמבטיה ללא חולצה, לבוש בוסט ועניבת פפיון. ידיו מתוחות לצד גופו, כמעין קשורות ופיו מכוסה בחתיכת בד שחורה. דיוויד קרולנד מספר כי הוא זוכר את חווית הצילום עם רוברט מייפלדורפ כאינטימית וארוטית, זמן הצילום היה כמשחק מקדים וחילופי תפקידים ליחסי מין.

אלינור קרוצי':

אלינור קרוצי' נולדה בשנת 1971 בעיר ירושלים. החלה את דרכה בצילום כשהייתה בת 15. קרוצי' נרשמה לחוג צילום בבית הספר מוסררה בירושלים ולמדה אצל אבי סבג. בראיון למגזין גלובס בשנת 2004 אמרה קרוצי' לכתבת כי: "נמשכתי לאמנויות, אבל לא הרגשתי שאני טובה במשהו במיוחד. ואז לקחתי את המצלמה של אבא שלי. צילמתי את אמא שלי, היא בדיוק קמה משינה. מהר מאוד התאהבתי בצילום והרגשתי שאין עוד דבר כמו זה. הייתי צעירה מאוד. בת 15. פשוט אהבתי את זה מהרגע הראשון". כך התחילה קרוצי' את המסע שלה באמנות הצילום והפכה לאחת הצלמות הישראליות המצליחות בעולם. קרוצי' למדה באקדמיה לאמנויות בצלאל ובשנת 1995 עזבה קרוצי' את ישראל ועברה לגור בניו יורק. בשנת 1998 נישאה לערן בנדהיים שלמד צילום גם הוא בבצלאל. קרוצי' בשנת 2000 החלה ללמד צילום בבית ספר לאמנות חזותית בניו יורק, בשנת 2001 קיבלה תפקיד במרכז הבין לאומי בניו יורק כמרצה אורחת ובשנת 2004 החלה לעבוד באוניברסיטת הרווארד כמרצה אורחת. בשנת 2003 הוצגה עבודתה-"ערן ואני 1998" במוזיאון היהודי של ניו יורק, קרוצי' עשתה היסטוריה והייתה הראשונה אי פעם שהציגה צילום עירום במוזיאון היהודי של ניו-יורק. עבודותיה הוצגו במוזיאונים רבים ואף במוזיאון לאמנות מודרנית MoMa. מגזינים רבים הציגו את עבודותיה ביניהם ווג, ניו יורק טיימס מגזין, ניוזוויק והארפרז בזאר. בעבודותיה מצלמת קרוצי' את משפחתה ואת עצמה ברגעים אינטימיים ומיוחדים. קרוצי' מתעדת את הרגעים הקטנים כמו הנשיקה ההורית והאוהבת, את אימה בתחתונים מחבקת בחום את אביה, את קרוצי' עצמה מניקה את שני ילדיה הקטנים הבן עדן והבת עמנואל, אחד לכל שד גדוש בחלב, ילדה קטנה עם גיזרי שיער על מצחה לאחר תספורת, הסימנים על החזה מן הסדין המקומט לאחר שינה עמוקה ועוד. הצלמת מתעדת רגעים בחייה בצילומי תקריב דבר שגורם לתמונות לקבל ממד אינטימי וקרוב יותר אל המצולמים. באחת מעבודותיה צילמה קרוצי' את עצמה יחד עם בת הדודה נטלי הקטנה ברגע אינטימי ואימהי במקלחת יחד. זאת ועוד, באחת מיצירותיה צילמה קרוצי' את גופה לאחר הלידה, תמונת עירום של בטן שזה עתה נתפרה ושדיים גדושים וחשופים, תמונה שגורמת לצופה להתקרב יותר אל עולמה האישי של הצלמת, הצלמת חושפת באומץ רב את עצמה אל הצופים. קרוצי' יודעת שהיא מהלכת על חבל דק בעבודותיה ובכל ראיון מסבירה על הפער בין הרצון לצלם ולתעד כל דבר שקורה בחייה לבין ההכרח שלה להיות אנושית ולנהל משפחה. הפער הזה מתבטא, על פי אלינור קרוצי' בכך שהיא עוצרת את עצמה מלצלם רגעים כמו אימה הישנה,

היא יודעת שהיא יכולה להפריע לה בשנתה, היא כמעט לא מצלמת בעת מריבות עם ערן בעלה, כמו כן, אין הרבה פריימים של צילומים כאשר מישהו מבני המשפחה בוכה. וכך על פי קרוצ'י, היא מנסה לשמור על חיים נורמטיביים עם משפחתה. אך, עדיין רבות מהעבודות שלה כן מכילות תוכן אינטימי וקרוב כמו דמעות של ילד בוכה, או דם הווסת וכו'. רוב עבודותיה של קרוצ'י הן מבוזבזות ולא ספונטניות. בעזרת צילומיה המוארים באופן דרמטי אנו מתוודעים לדמויות הסובבות את חייה האינטימיים של קרוצ'י. הצופה מקבל תמונה מסוימת על סוג חיים- אנשים יפים, שמסתובבים עירומים דבר המעיד על ביטחון עצמי במראה ובעיקר בגוף, שלא אכפת להם להצטלם בפוזיציות שלא דווקא מחמיאות ביותר. העבודות של קרוצ'י מזמינות את הצופה להרהר כיצד קרוצ'י משיגה את האיזון בין הצילום הנרקיסטיסטי, הבטוח בעצמו הגובל בחשיפה עצמית לבין החשיפה של הגוף שיכולה להתפרש כניצול של אחרים.

נאן גולדין:

נאן גולדין היא צלמת אמריקאית אשר נולדה בשנת 1953. בוושינגטון וגדלה בלקסינגטון, מסצ'וסטס, למשפחה ממוצא יהודי, מהמעמד הבינוני אביה עבד בתור כלכלן ברשות התקשורת האמריקאית. חייה של נאן גולדין הושפעו מטרומה מזעזעת שקרתה לה כשהייתה בת 11 בלבד, אחותה ברברה התאבדה כשהייתה בגיל 18, ברברה שכבה על פסי הרכבת ומתה. בעקבות התאבדותה של האחות, גולדין עזבה את הבית ואת בית הספר התיכון בו למדה ועברה ללינקולן אשר במסצ'וסטס, התגוררה אצל משפחת אומנה ולמדה בבית ספר דמוקרטי קהילתי. החלה את דרכה בצילום בעזרת מצלמת פולארויד. גולדין עברה להתגורר בני יורק, שם תיעדה והצטרפה אל קהילת הלהט"ב ואל מכורי הסמים. הלך הרוח בניו יורק באותה תקופה הוא פוסט היפי ויש ריח משכר של חופש באוויר, גולדין עובדת בבר ומתחילה לגלות את אנשי השוליים של העיר ניו יורק. גולדין לא הייתה אוטוסיידרית שמצלמת מבחוץ אלא היא הייתה בתוך הקבוצה. "סמים משחררים אותי" גולדין אמרה, "ואז הם הפכו לכלא שלי". סדרת התמונות האינטימיות של גולדין צולמה בשנות ה-70 וה-80, התמונות הרבות שצילמה יצרו את Ballad of Sexual Dependency בתרגום חופשי- הבלדה של תלות מינית. Ballad of Sexual Dependency הייתה מצגת שקופיות שהכילה כ-700 תמונות ואורכה היה כ-40 דקות, היא הוקרנה ברחבי העיר. אט-אט, השקופיות של גולדין הופכות לשיגעון ויותר ויותר אנשים מגיעים לצפות בעבודות שלה. גולדין מרוכזת לאורך העבודות שלה בנרטיב המתמשך-הרגעים האינטימיים שהיא מצלמת. גיבורי הבלדה הם נאן גולדין עצמה וחבריה אשר נלכדים ברגעים אינטימיים של אהבה ואובדן. הם חווים

כאב ואקסטזה בעזרת שימוש בסמים ובמין. הם מתענגים על רחבת הריקודים, סובלים מאלימות קשה וחלקם נפגעי איידס. היצירה של נאן גולדין מוצגת כעת במוזיאון Moman. היצירה של גולדין היא חיבור שמסמל את חייה, כינתה אותו האור והאופל שבחייה. תמונות של חבריה רוקדים ונהנים לצילי המוזיקה לצד תמונות קשות של מחט הרואין שהוכנס לתוך רגלה של אישה. גולדין קראה לבלדה שלה-יומן, האינטימיות חסרות המאמץ בתמונות שלה מרמזת על סירובה להתייחס אל המצלמה בתור אקססוריז נלווה אלא בתור חלק ממנה. נוסף על כך, נראה כי חלק מחבריה המצולמים קיבלו את המצלמה של גולדין כמו שמקבלים אדם- כחברה נוספת. האינטימיות בצילומיה של גולדין מתבטאת בצילומים ברגעים הכי פגיעים ורגישים של חבריה, בעת קיום יחסי מין, ברגעים קשים בחייהם וכו'. כמו כן, גולדין מתייחסת המון בעבודותיה לאלימות ביחסים, מתעדת את סימני האלימות, המכות היבשות. עבודה מפורסמת של גולדין בהקשר לאלימות במערכת יחסים היא הפורטרט העצמי שלה עם סימני אלימות מסביב לעיניה. (כדאי להוסיף שיש תיעוד של אלימות / סימני אלימות, זה משמעותי בהקשר של אינטימיות'. דרך המצלמה שלה, היא מתעדת את החברים שלה, הצילום הוא העיסוק שלה, הבריחה מהמוות. אך המוות נמצא לה מתחת לאף דרך עבודות הצילום שלה היא מגלה כמה מכרים וחברים איבדה בעקבות האיידס. הקומפוזיציה ונקודת המבט הייחודית של גולדין בעבודותיה גורמת לצופה להרגיש את הנוכחות שלה בתוך הצילום, לא בהכרח יראו אותה בפריים אלא מתוך נקודת מבט קרובה, לא מציצנית ולא מתנשאת.

We see people searching, restless, passing by, curious. The world is not cold, but only a body can give real warmth. People-couples and occasionally singles- seek to quench an insatiable yearning." nan goldin

סיכום של סקירת הספרות:

מסקנות שלמדתי עקב ניתוח הצלמים לעיל:

אינטימיות היא אינדיבידואלית. אמנם, אינטימיות מוגדרת כערך מילוני אך בפועל, כל אדם מפרש לו מהי אינטימיות עבורו וכיצד היא מתבטאת בחייו. מייפלתורפ בחר להתמקד בעבודתו באינטימיות ארוטית ומינית, פורנוגרפית יותר כיוון שזו היא אינטימיות עבורו. קרוצ'י

בחרה לעסוק ברגעים יומיומיים וחושפניים במשפחה שלה. בעוד, שנאן גולדין חיה באינטימיות אותה היא מצלמת. היא הייתה בתוך הקהילה הלהטבית ובתוך קהילת המכורים לסמים והיא בחרה לצלם את החיים שהיא חיה.

מסקנה נוספת אליה הגעתי באמצעות סקירת הספרות היא שכל נושא יכול להיות אמנות. מייפלתורפ עסק בצילום פורנוגרפי בתור אמנות, הוא החליט לצאת מהקיבעון החברתי והמיסגור ולעסוק בפורנוגרפיה דבר שנחשב זול מאוד, מלוכלך, לא מקובל וכו' והחליט לנסות לשנות את התודעה החברתית ולהעביר מסר לצופים.

סקירת הספרות שכתבתי עזרה לי להכיר ולבחון סוגים שונים של אינטימיות של שלושה צלמים גאונים שמפרשים אינטימיות בצורה שונה. כמו כן, העבודה עזרה לי לצאת מקיבעון מחשבתי מסוים, השכלתי להבין כי אינני צריכה להתייחס אל אינטימיות כאל מושג או הגדרה מילונית אלא יש להתייחס אליה כאל חשיפת העצמי הפנימי שלי. עליי לחפור ולנבור בעמקי הלב כדי להבין מהי באמת אינטימיות עבורי. נהדר!

אלינור קרוצ'י

"דובדבנים שאכלתי בעצמי"

התמונה הראשונה של הצלמת אלינור קרוצ'י אשר בחרתי לנתח נקראת "דובדבנים שאכלתי בעצמי". בתמונה זו, אנו מבחינים בשתי דמויות ערומות. הדמות הראשונה מצד ימין היא אלינור ומצד שמאל בעלה ערן. שתי הדמויות מצולמות מהחזה ועד הרגליים, ללא פנים. במרכז התמונה עומדת קערה לבנה עם דובדבנים אדומים, מכוסה למחיצה בניילון נצמד. ידה של קרוצ'י לוקחת דובדבן מן הקערה וידו של בעלה ערן, משולבת על חזהו. ניתן להבחין כי עומק השדה אשר בתמונה הוא מלא, אין טשטוש של הרקע וניתן לראות את הכריות אשר מאחורי הדמויות באופן די ברור. לכן, הצמצם בתמונה סגור. מהירות התריס שבתמונה די נמוכה, ניתן לראות כי היד של אלינור אשר לוקחת דובדבן מן הקערה מטושטשת במקצת. כמו כן, גם בצד הימני העליון בתמונה האצבעות של אלינור מטושטשות. הצבע הבולט בתמונה הוא הצבע האדום. במרכז התמונה ישנה קערה עם דובדבנים אדומים והדמויות יושבות על שמיכה ורודה-אדומה. זווית הצילום בה בחרה קרוצ'י לצלם את התמונה היא זווית עליונה, אנו מבחינים כי קערת הדובדבנים המונחת על השמיכה מצולמת מזווית עליונה. התאורה בצילום היא תאורה טבעית מאור השמש. הרגל של אלינור נראית מעט שרופה, על רגלה של אלינור נופל אור קשה יותר בעוד שעל בעלה יש אור רך יותר, התאורה מגיעה מצד שמאל, ניתן לראות זאת על פי הצל שעל גופו של ערן והצל הנוצר מקערת הדובדבנים, מצידה הימני של הקערה. הצל של ערן בצד ימין של גופו מעט ורדרד מהשמיכה הוורודה עליה הוא יושב. נראה כי התמונה לא בווימה, אלא, צולמה באופן ספונטני. בעיניי, התמונה עוסקת באינטימיות ומיניות. יש אווירה של נוחות, שתי הדמויות גבר ואישה יושבות

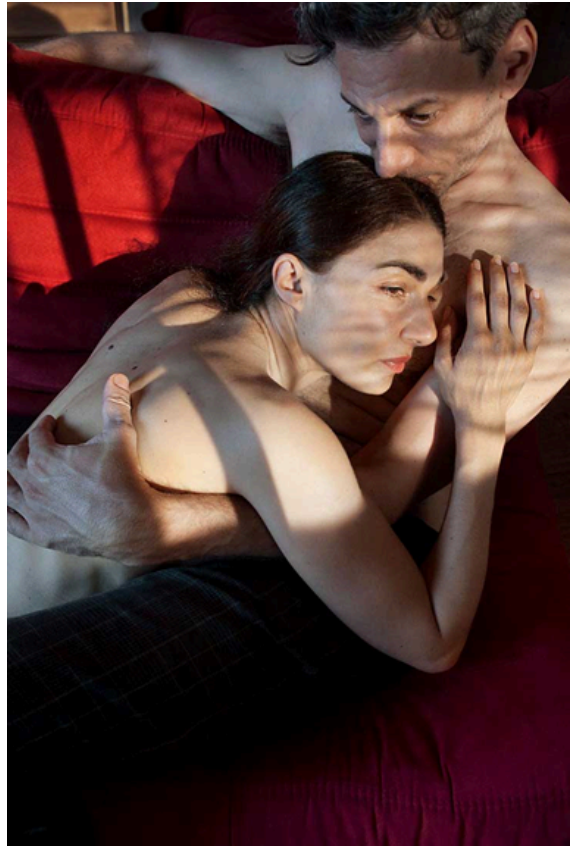
זו לצד זו. אלינור וערן ערומים, שדיה של אלינור חשופים וערן ללא כל בגדים. אין אורה אירוטית בתמונה אך יש רמיזות למיניות ותשוקה. שימוש בצבע האדום בתמונה מייצר אורה של תשוקה, אהבה, עוצמתיות. בעיניי, מרמז על היחסים האוהבים שלהם והנוחות הקיימת בין השניים. הדובדבנים במרכז התמונה מרמזים על נשיות, על תשוקה. רק אלינור אוכלת מן הדובדבנים, כמו כן, השם שנתנה אלינור לתמונה הוא "דובדבנים שאכלתי בעצמי", גם הוא מרמז על יחסים חד צדדיים באופן מסוים. ייתכן שרק היא מעוניינת באינטימיות ובקרבה. זאת ועוד, ערן עם יד משולבת לחזה מרמז על ניתוק שלו, מעין הסתגרות עצמית. התמונה מייצרת אצלי רגש, החוויה שלי מהיצירה היא אינטימיות ונוחות. אלינור חושפת אותנו לעולמה הפרטי והאישי ביותר, מכניסה אותנו לתוך ביתה, ליחסים שלה עם בעלה ערן, וחושפת בפני הצופה את הגוף שלה, כך משתפת את הצופים ברגע אינטימי בחייה.

"עדן ועמנואל החודש הראשון"

התמונה השנייה שבחרתי לנתח היא "עדן ועמנואל החודש הראשון". ניתן להבחין באליונור במרכז התמונה. שדייה חשופים וגדושים בחלב. לצד כל שד אליונור מחזיקה את אחד משני התאומים שלה. הצמצם בתמונה פתוח, מרכיב שמייצר עומק שדה רדוד, הרקע מאחור מטושטש. התינוק הקרוב יותר למצלמה חד יותר ואילו התינוק בצד ימין, המרוחק מהעדשה מטושטש יותר. מהירות תריס גבוהה, התמונה קפואה וברורה, ללא מריחות. ניתן להבחין בגרעיניות בתמונה, רגלה של אליונור בצד ימין מאוד מגורענת וכך גם הכריות הכחולות. אין צבעוניות רבה בתמונה, ניתן להבחין בצבע קר בולט, כחול כהה מן הציפיות המכסות את שתי הכריות שעליהן נחים שני העוללים. בנוסף, יש נוכחות של הצבע השחור ברקע והצבע הלבן והוורדרד מן הדמויות. זווית הצילום בה בחרה קרוצ'י היא צילום נמוכה אך עדיין, מגובה העיניים. התאורה בצילום היא תאורה מלאכותית חזקה, צהובה, קשה. האור מגיע מצידה הימני של התמונה, מאיר בעיקר על שני העוללים, על לחייה הימנית ועל אזור החזה שלה. האור נופל על התינוקות כאור רך שמייצר אלמנט של רכות וקדושה. הצל שנופל על פנייה של האם הוא צל רך ועדין. הצל שנופל על ידה בצד השמאלי של התמונה הוא צל חד. התמונה לא נראית מבוימת, הנקה של שני העוללים היא אירוע שגרתי. האווירה הנוצרת, היא אווירה של אימהיות, רכות, עדינות. האם מחזיקה את שני העוללים לצד שדיה ומסתכלת על אחד מהם ברכות. בצילום קיים ניגוד בין הרקע לדמויות דבר המייצר סיפור. הרקע השחור מאחורי האם והעוללים מייצר מעין עולם קודר מאחורי הדמויות, ואילו האם והעוללים נמצאים בנקודת אור. בעיניי, הניגוד בין הרקע לדמויות מייצר סיפור, האם תגן על העוללים הקטנים שלה בכל מחיר מהעולם החשוך והמפחיד. הצורה העדינה בה אליונור כורכת את ידה מסביב לתינוק הקטן, מעבירה את המסר כי תגן על התינוק בכל מחיר ועוזרת לחזק את הרעיון הכללי לעיל. התמונה של קרוצ'י, בעיניי מעוררת רגש מעל לכל ספק. אם מניקה את שני העוללים שלה עם התפר לאורך בטנה ההריונית שעוד לא הספיקה לחזור לקדמותה. קרוצ'י שוב מכניסה את הצופה אל תוך ביתה הפרטי, אל תוך העולם הפנימי שלה וגורמת גם לנו הצופים לחוש מעין קרבה אליה.

"ערן ואני 2013"

התמונה השלישית של הצלמת אלינור קרוצ'י אשר בחרתי לנתח נקראת "ערן ואני 2013". בתמונה, ניתן לראות שתי דמויות, את אלינור קרוצ'י ואת בעלה ערן. ערן ממוקם בצידה הימני של התמונה יושב על הספה האדומה. אלינור נמצאת במרכז התמונה שוכבת על החזה של ערן. שניהם מחובקים ושניהם ללא חולצה. הספה האדומה ברקע אינה מטושטשת אלא, חדה וברורה. לכן, ניתן להסיק כי הצמצם סגור עומק שדה מלא. מהירות התריס גבוהה שני הדמויות קפואות ללא מריחות כלל. בתמונה ניתן לראות בעיקר צבע אדום חם מהספה ומשפטיה האדומות-ורדרדות של אלינור. כמו כן, גם צבעי גוף לבנבנים ומעט שחור ממכנסיו של הגבר, ומשערות ראשיהם של שתי הדמויות. הפריים צולם לאורך, דבר אשר גורם להתמקדות בדמויות ולא בשאר הרקע. הבחירה של פריים לאורך ממקד את הצופה באינטימיות של אלינור ובעלה ולא נותן מקום להתמקדות בחפצים אשר מסביבם. אלינור, בחרה לצלם את התמונה מזווית מעט גבוהה. התאורה, היא תאורת טבעית מאור השמש, מגיעה מצדה הימני של התמונה. אור רך אשר נופל על אלינור בעדינות ובקדושה מסוימת. ישנו צל אשר נופל של שתי הדמויות. על גבה של אלינור ועל הספה בשד השמאלי של התמונה אנו מבחינים בצל קשה שמייצר מעין פס שמתחיל בידה וממשיך לכיוון הספה. נוצר רושם כי התמונה מבויתת, מנח היד שלה וראשה המוטתה אשר מביט אל האופק מקנים תחושה כי נעשו באופן מכוון. בעיניי, בעבודה זו הצלמת ניסתה להעביר לצופה רגע אינטימי

שלה ושל בעלה. הצבע האדום העז אשר משתלט על התמונה מעביר מסר של תשוקה, אהבה. בעוד שהחיבוק הרך והנשיקה של ערן לראשה של אלינור מוסיפים ממד של עדינות ורכות. לדעתי, הצילום מעורר רגש ומאפשר לצופים להיות חלק מרגע אינטימי של הזוג. הצילום של קרוצ'י נותן לי תקווה לאהבת אמת, אמנם על פניהם אין חיוך ואלינור אף נראית מהרהרת, אף על פי כן, אני רואה בתמונה זוג שמקרין נוחות, אינטימיות ואהבה.

רוברט מייפלדורפ

"קן ולידיה, 1985"

התמונה הראשונה של רוברט מייפלדורפ אשר בחרתי לנתח נקראת "קן ולידיה, 1985". ביצירה ניתן לראות, גבר שחור שרירי ערום, אשר עומד עם גבו, בצידה הימני של התמונה. בצידה השמאלי של התמונה, עומדת אישה לבנה ערומה בפרופיל למצלמה. שתי הדמויות מרימות ידיים למעלה. שתי הדמויות צולמו מקו הסנטר עד הברכיים. התמונה צולמה בסטודיו על רקע שחור ולכן אין עומק בפריים. מייפלדורפ השתמש במהירות תריס גבוהה, שתי הדמויות קפואות מאוד וחדות, דבר התורם להדגשת קווי המתאר של השרירים ושל חלקי הגוף. התמונה מוצגת בשחור לבן כמו מרבית מיצירותיו של מייפלדורפ. הפריים מוצג לאורך ובכך ממקד את הצופה בשתי הדמויות ולא ברקע חסר החשיבות. זווית הצילום שבחר

מייפלתורפ היא זווית בגובה העיניים. התאורה בצילום היא תאורת סטודיו, מלאכותית, בעוצמה חזקה. התאורה מונחות מול הדמויות וכן, גם מצד שמאל ומאירה על האישה. התמונה מבוזמת, שני המודלים עירומים בסטודיו. האווירה בתצלום, היא אווירה של עוצמתיות, השרירים מעידים על כך. אך מצד שני, שתי הדמויות ללא הראש מעבירות מסר מסוים- האופי לא חשוב, הרגש או העיניים המדברות, אלא, הגוף, השרירים וגודל החזה. מייפלתורפ, בעיניי, מעביר ביקורת על החברה, על ההסתכלות על המאפיינים החיצוניים ולא על הפנימיות. תמונה טעונה ברגש ובביקורת חברתית. כמו כן, גם שילוב של מודל שחור ואישה לבנה, יוצר ניגוד של צבעים ומעביר מסר נוסף על הנחיתות של השחורים ושל הנשים שמוצגים חשופים, ללא בגדים, עם ידיים מורמות מעלה כמו נאשמים/פושעים המרימים ידיים כאות לחפותם מפשע. הייצוג של האדם השחור העירום מסמל את הביקורת החברתית על התפיסה של האדם השחור כעבד. הייצוג של האישה הלבנה מסמל את נחיתות האישה, חוסר השוויון בין גברים לנשים. בתמונה יש רגע אינטימי של מיניות אשר משלב בתוכו ביקורת חזקה.

"Larry and Bobby kissing 1979"

התמונה השנייה שבחרתי, של הצלם רוברט מייפלדורף, נקראת "לארי ובובי מתנשקים 1979". שתי הדמויות נמצאות במרכז התמונה כאשר אחד מן הגברים יושב על הכסא ועליו יושב הגבר השני. שניהם לבושים בגדי עור שחורים ומגפי עור ומתנשקים. הצמצם בתמונה הוא צמצם סגור, הרקע השחור מאחור אינו מטושטש. מהירות תריס גבוהה, התמונה קפואה לגמרי, ניתן להניח שבזמן הנשיקה הדמויות זזו לכן, ניתן להניח כי מהירות התריס הייתה גבוהה. התמונה מוצגת בשחור לבן בדומה לקו העבודות של מייפלדורף. התאורה בתמונה היא תאורה מלאכותית, עוצמת אור חלשה ומוקד האור הוא על הזוג המתנשק. התאורה מגיעה מצידה הימני של התמונה. ישנו צל של שני הגברים בצד השמאלי של התמונה. התמונה מבוזמת היות ושני הגברים לבושים באופן זהה ונמצאים בסטודיו. האביזרים בתמונה הם מעילי העור, מכנסי העור השחורים ונעלי עור שחורות. התמונה מוצגת לאורך, מייפלדורף מיקד את הצופה להסתכל על הנשיקה של שני הגברים שהם מוקד התמונה ולא הרקע. בעבודה זו של מייפלדורף יש מסר חזק וברור הנוגע לקבלת הקהילה הלהטבית. מייפלדורף עוסק בשאר עבודותיו בעירום, איברי מין ובקהילה הלהטבית. מייפלדורף צילם זוג גברים ברגע אינטימי של נשיקה. מטרת הצילום היא העלאת המודעות לקבלה של הקהילה הלהטבית בחברה. בגדי העור השחורים "המחוספסים", מייצגים גברים סטרייטים חזקים. לעומת זאת, הומואים בדרך כלל מוצגים כנשיים מאוד, לבושים בגדי נשים ואיפור. בעבודה זו, מייפלדורף סותר את הסטיגמה של ההומואים הנשיים ומציג שני גברים לבושים בגדי עור שחורים בנשיקה אינטימית.

"שני גברים רוקדים 1984"

העבודה השלישית של רוברט מייפלדורף אשר אותה בחרתי לנתח נקראת "שני גברים רוקדים 1984". במרכז התמונה ניצבים שני גברים, ללא חולצה, חובשים כתר מלכות, רוקדים זה בזרועות זה. הגבר הימני שם את ראשו על כתפו של הגבר בצד השמאלי. שניהם אחוזים ידיים, וביד השנייה מניח כל גבר את ידו על גבו של הגבר האחר. את שני הגברים ניתן לראות בחדות, הידיים האחוזות זו בזו יוצאות מחדות. לכן, ניתן להסיק כי הצמצם לא היה לגמרי סגור, מפתח צמצם בינוני. מהירות התריס היא גבוהה, שני הגברים קפואים, ללא מריחות. גם עבודה זו מוצגת בצבעי שחור לבן כמו מרבית מעבודותיו של מייפלדורף. זווית הצילום בתמונה זו היא זווית גובה העיניים. התאורה בצילום היא תאורה מלאכותית היות ומצולמת בסטודיו. עוצמת האור חזקה, והאור מגיע מלפנים לדמויות בזווית גבוהה. ישנו צל חד המופיע מתחת לזרועותיהם של שני המצולמים. התמונה מבוימת, מצולמת בסטודיו, ההתרחשות בתמונה אינה טבעית, שני גברים רוקדים ללא חולצה ריקוד סלואו עם

כתר מלכות לראשם. האביזרים בתמונה הם שני הכתרים שניצבים מעל לראשם של הזוג. האוירה בתמונה היא אוירה אינטימית, הצורה בה אחד מן הגברים מניח את ראשו על הגבר השני ועוצם את עיניו, משרה אווירת נוחות. המסר שמייפלתרופ מעוניין להעביר הוא העלאת המודעות לעולם הלהטב"י. צילום המעביר ביקורת חברתית על הדרך בה החברה רואה את הקהילה הלהטבית. מייפלתרופ מנסה להראות צד אחר, עדין, רגיש ואוהב של זוג הומואים, מנסה להראות את האהבה הרכה והעדינה שבין השניים. הקונוטציה שעולה לי מהעבודה הזו של מייפלתרופ היא מעט טרגית. הסיטואציה של שניים הרוקדים לאור הזרקורים עם כתרים, מזכירה לי את נשף הסיום בארצות הברית, בו זוג, נער ונערה מקבלים את מעמד מלך ומלכת הנשף. הסיטואציה, היא מעין חלום נגוז, מעין תקווה שהמצב ישתנה שגם זוג הומואים יזכו לקבל את התואר הנחשק. לסיכום, בתמונה הזו אני רואה גם רגע של אהבה גדולה, כנה ואינטימית וגם רגע טרגי שהשניים מעולם לא זכו להגיע אליו.

נאן גולדין

Rise and Monty Kissing, New York City, 1980

העבודה הראשונה שבחרתי של הצלמת נאן גולדין נקראת "Rise and Monty Kissing 1980". בעבודה זו, נמצאים גבר ואישה במרכז התמונה. הגבר יושב על כורסה לבנה ועליו יושבת אישה, השניים מתנשקים ואוחזים זה בראשה של זו. מהירות התריס בתמונה גבוהה, השניים ברגע אינטימי סוער וסביר להניח שהם בתזוזה אך עדיין קפואים ומכך ניתן להסיק כי מהירות התריס גבוהה. ניתן להבחין בגרעיניות בתמונה, בעיקר ברקע החשוך ובספה הלבנה, גולדין השתמשה בISO גבוה. צמצם סגור, ניתן להבחין בתמונה התלויה על הקיר בצד ימין של התמונה ובפחית מאחורי הזוג המתנשק. בתמונה יש צבעים קרים, כחול כהה ממכנסי הג'ינס של השניים ומחולצתו של הגבר ושחור מחולצתה של האישה. הצבע הלבן מהספה ומצבע עורה של האישה. צבע עורו של הגבר מוסיף גוון של צבע אדמדם חם לתמונה. זווית הצילום בה בחרה גולדין להשתמש היא זווית עילית. התאורה בתמונה היא תאורה מלאכותית, פלאש לבן של המצלמה בעוצמה גבוהה, שמכוון ישירות אל שתי הדמויות. הרקע מסביב הזוג המתנשק חשוך דבר שיוצר תחושה של מציצנות. התמונה אינה

מבוימת, רגע אינטימי ספונטני בין השניים שנתפס בעדשת המצלמה. האוירה בתמונה, היא אוירה של תשוקה. גבר ואישה ברגע אינטימי מאוד של נשיקה סוערת. התמונה מסמלת עבורי אהבה, תשוקת נעורים. הצופה במונה מקבל תחושת מציצנות, הפלאש הלבן, הזווית הגבוהה והסיטואציה האינטימית נותנים תחושה של צילום סנאפ-שוט מהיר ומציצני.

"Nan one month after being battered"

התמונה השנייה של הצלמת נאן גולדין אשר בחרתי לנתח היא "Nan one month after being battered". עבודה זו היא פורטרט עצמי של גולדין. גולדין נמצאת במרכז התמונה כשעל פניה סימני אלימות קשים, מאחוריה וילון תחרה לבן. מסביב לשתי עיניה שני סימנים גדולים של שטפי דם ובתוך עינה הימנית שטף דם אדום. מהירות התריס אינה גבוהה, ניתן לראות מריחות משני צידי ראשה של גולדין. גולדין השתמשה בצמצם סגור, ניתן לראות את הוילונות באופן די ברור מאחורי גולדין, בתמונה יש עומק שדה רדוד. ניתן להבחין בגרעיניות בעיקר ברקע, גולדין השתמשה בISO גבוה. יש שני צבעים בולטים מאוד בתמונה הראשון שחור, מהשיער של גולדין, מהחולצה ומהכסא. הצבע השני הוא הצבע האדום מהפנים הוורדרדות של גולדין, משטפי הדם מסביב לעיניה ומהאודם בצבע אדום עז שמרוח על שפתיה. זווית הצילום היא מגובה העיניים, גולדין החבולה מסתכלת על הצופה ישר בעיניים. התאורה היא תאורה מלאכותית, פלאש לבן, בעוצמה חזקה, היישר אל פניה של גולדין. התאורה המלאכותית בעוצמה החזקה מאפשרת לנו לראות כל חבלה ואדמומיות בפניה של

גולדין. התמונה אינה מבוזמת אלא, פורטרט עצמי מתועד. האביזרים בתמונה הם המחרוזת שעונדת גולדין על צווארה, שני העגילים התלויים על אוזניה והאודם האדום המרוח על שפתיה. גולדין אמנם מצולמת ללא כל הבעה על פניה, אולם, שני הפנסים החומים מסביב לעיניה מספרים את מה שהבעות פניה לא אומרות. בתוך תוכה מתחוללת סערה. האהבה של גולדין גבתה ממנה מחיר כבד. האוירה האופפת את הפורטרט הכה טרגי של גולדין, היא אווירת כאב, בגידה מבן זוגה, מאהבת חייה, הכאב הכי גדול שאדם יכול לחוות ובעיקר אדם כמו נאן גולדין שעזבה את משפחתה אי שם ועברה לניו-יורק לבדה. התמונה הזו מתארת רגע אינטימי אשר גולדין בוחרת לשתף בו את הצופים, נזקי "האהבה" על פניה. לדעתי, המסר שגולדין מנסה להעביר הוא "אהבה כואבת", משפט כה חזק שמתאים ליצירה שלה. רק שהאהבה שלה לא כואבת רק באופן נפשי אלא גם באופן פיזי. בטוחה אני שכל צופה אשר יבחן עבודה זו של גולדין יתרגש מהכנות והטרגיות אשר בתמונה. האודם האדום שמרחה על שפתיה מתכתב באיזשהו אופן כואב עם החבלות מסביב לעיניה. הפער בין איפור יומיומי של אישה לבין "איפור" בעל כורחה מסביב לעיניה. כמו כן, הצבע האדום הבולט בתמונה מרמז על סכנה מסוימת, כאב ומצד שני גם על אהבה ותשוקה.

Misty and Jimmy-Paulette in a taxi, New York City 1991

התמונה השלישית אשר בחרתי לנתח, של הצלמת נאן גולדין נקראת "Misty and Jimmy-Paulette in a taxi, New York City 1991". שני גברים לבושים כדראג קווין יושבים במושב האחורי של המונית. בצידה הימנית של התמונה יושב גבר, לבוש ברשת לבנה וקרועה מעט ובמעין מחוך זוהר בצבע זהב. הדראג קווין הימני חובש פאה

בלונדינית אסופה בגולגול, תלתלי זהב נופלים על פניו. פניו מאופרות מאוד בצבע לבן, אודם אדום על השפתיים המעט פתוחות שלו, וצלליות כחולות לעיניו. הדראג קווין הימני לובש חולצת גולף כחולה ללא שרוולים, חובש פאה בעלת שיער כחול קצר. איפור כבד על פניו, אודם אדום על השפתיים המעט קפוצות של הגבר, צלליות בצבע סגול מרוחות באופן כבד מעל לשתי עיניו ושני עגילים כבדים, כסופים ונוצצים בצורת לבבות משתלשלים לו משתי האוזניים. מהירות תריס גבוהה, שתי הדמויות קפואות ללא מריחות. עומק שדה רדוד, שימוש בצמצם פתוח, ניתן לראות את הדמויות בחדות ואין הרקע מאחוריהם מטושטש. ISO בתמונה הוא נמוך, התמונה אינה מגורענת וצולמה באור יום. התמונה מורכבת מצבעים חמים ומצבעים קרים. צבע בולט בתמונה הוא הצבע הכחול מהדראג קווין השמאלי. צבע נוסף בולט הוא האדום משפתייהם של שני הגברים. כמו כן, ניתן להבחין, בצבע הצהוב מהמוניות שנראות מאחורי השניים בחלון והפס הצהוב בצד הימני של התמונה. זווית צילום התמונה היא זווית גובה העיניים, שתי הדמויות מביטות היישר למצלמה. בתמונה ישנה גם תאורה טבעית מאור השמש, ניתן לראות מאחור כי התמונה צולמה באור יום. בנוסף לכך, גולדין השתמשה בפלאש לבן, ניתן לראות את נוכחות הפלאש בהשתקפות האור על החולצה הכחולה של הגבר השמאלי ובעיניהם של שתי הדמויות. הרקע מאחורי שתי הדמויות, הוא הרקע של העיר ניו-יורק, עיר ללא הפסקה, ניתן להבחין במספר מוניות מאחוריהם. התמונה אינה מבוזמת, אלא שייכת אל הצילום התיעודי, שני הגברים המחופשים לנשים לבושים כך כחלק משגרת היום-יום שלהם. האביזרים שבתמונה הם הבגדים והפאות של שני הגברים. גולדין בעבודה זו, מציגה לצופים את החלק הפחות נוצץ של העיר ניו-יורק, שני גברים שמנסים להגשים חלום. גולדין משתפת ברגע אינטימי וחושפת את הצד האחר, הצד הפנימי השואף לנשיות, של שני הגברים. העבודה של גולדין מהווה כביקורת חברתית של חוסר קבלה של השונה. המבטים העייפים וחסרי השמחה של שני הגברים הלבושים בגדי נשים ומאופרים בכבדות מספרים סיפור, סיפור של חוסר קבלה בעיר הנוצצת, הם שונים מהסביבה, נחשבים לעוף מוזר. גולדין חושפת את הצופה לצד האחר של ניו יורק במטרה להעלות את המודעות לאנשים קצת שונים.

סיכום ומסקנות:

בעבודת החקר שלי השנה חקרתי על הנושא אינטימיות. המחקר כולל חלק של סקירת ספרות בה קראתי וחקרתי על שלושה צלמים מדהימים אלינור קרוצ'י, נאן גולדין ורוברט מייפלתרופ. למדתי על שלושת הצלמים הללו לעומק, על התקופה בהם חיו, על חייהם האישיים, על ההשפעה של חייהם על היצירות שלהם. כמו כן, למדתי על השפה הצילומית של כל אחד מהצלמים וכיצד האינטימיות מתבטאת בעבודותיו. החלק השני בעבודתי, הוא ניתוח שלוש יצירות של כל אחד מהצלמים תוך התייחסות למישור הטכני ולמסר מאחורי העבודה. בזכות הניתוח של היצירות, למדתי על השפות הצילומות השונות בהם משתמש כל אחד מהצלמים ועל הטכניקה האופיינית לו.

אלינור קרוצ'י בעבודותיה מצלמת המון צילומי תקריב דבר שמייצר אינטימיות עם הצופה. היא מצלמת רגעי יום-יום משפחתיים כמו הנקה, תספורת, תינוק קטן עם נזלת באפו או נשיקה אימהית. קרוצ'י מצלמת לעיתים צילומי עירום "לא פוטוגניים" כגון: הבטן ההריונית והשדיים החשופים זהו ביטוי נוסף לאינטימיות בצילומיה.

נאן גולדין מצלמת את חבריה חלקם חברי הקהילה הלהטבית ברגעים אינטימיים, הצילומים של גולדין נראים לעיתים כצילומי 'סנאפ-שוט', צילומים מציצנים, עם פלאש וISO גבוה. גולדין מצלמת את החיים אותם חיה.

רוברט מייפלתרופ ביצירותיו, מבקר את החברה, את היחס של החברה לשונים ממנה. בצילומיו הוא משתמש בעיקר במודלים גברים ערומים והופך צילום אשר נחשב "פורנוגרפי" לצילום אומנות. העבודות שלו מדויקות, בעיקר בשחור לבן, מוצגות לאורך ומצלומות בסטודיו.

החקר של שלושת הצלמים הללו תרם לי רבות בהתפתחותי כצלמת. לכל אחד מהצלמים ישנה שפה צילומית ייחודית לו. מכל אחד מהם לקחתי מספר טכניקות אשר ניסיתי ליישם

בעבודת הגמר המצולמת שלי. בזכות אלינור קרוצ'י שילבתי בעבודתי צילום רגעים אינטימיים משפחתיים. בעקבות קרוצ'י, צילמתי בשני הבתים בהם אני גרה, בית אבי החרדי בעיר בני רק ובית אימי החילוני בעיר חיפה. צילמתי רגעים מקריים המשלבים אינטימיות משפחתית. מיצירותיו של רוברט מייפלטרופ למדתי על דיוק מופתי של קווי המתאר של הגוף. בעקבות מייפלטרופ התנסתי בצילומי סטודיו בהם ייחסתי חשיבות לחלקי הגוף השונים ולקוי המתאר. מנאן גולדין למדתי על צילומי הסנאפ שוטים המהירים ועל הדרך המופלאה בה היא מעבירה כאב ואינטימיות בתמונה וגורמת לצופה להתרגש מעבודותיה.

עבודת החקר לימדה אותי המון ועיצבה את הטכניקה שלי בתור צלמת מתחילה. בעיניי, העבודות שלי מדויקות ומעבירות מסר מרגש יותר בעקבות עבודת החקר והלמידה הרבה שלי משלושת הצלמים עליהם חקרתי.

רפלקציה אישית:

במהלך עבודת המחקר שלי בנושא אינטימיות בחרתי לחקור על שלושה צלמים- רוברט מייפלתרופ, נאן גולדין ואלינור קרוצ'י. קראתי וחקרתי על שלושתם וכן, ניתחתי מספר מהיצירות שלהם.

דרך המחקר שלי למדתי שלאינטימיות אין הגדרה ברורה, אינטימיות היא איננה הגדרה מילונית, אלא היא ניתנת לפרשנות. כל אחד מהצלמים עליהם חקרתי הציג בעבודתו אינטימיות בדרך בה הוא מפרש אותה. למדתי כי עליי לצאת מחוץ למסגרת- לפרשנות המילונית של אינטימיות ולפרש את המושג בדרך שתתחבר אליי ולעולמי הפנימי.

בתחילת הדרך שלי השנה, התקשיתי מעט להבין מהי אינטימיות עבורי וכיצד לבטא אותה דרך היצירה שלי. דרך עבודת החקר וההנחייה של מורותיי הצלחתי להבין מהי אינטימיות עבורי וכיצד היא מתבטאת בחיי.

במהלך העבודה, קראתי המון חומרים ומאמרים על שלושת הצלמים המופלאים שבחרתי. למדתי להכיר את הקו בהם עבדו לאורך הקריירה שלהם וכיצד כל אחד מהם ביטא אינטימיות בעבודתו בדרך שונה.

רוברט מייפלתרופ ביטא אינטימיות בעבודותיו בעזרת שימוש בעירום בוטה או בצמחים המדמים את האיברים המוצנעים. נאן גולדין ביטאה אינטימיות בעזרת צילום חבריה הקרובים בעיקר מהקהילה הלהט"בית ברגעים אינטימיים וקרובים וכן, בעזרת פורטרטים עצמיים בהם פניה מכוסות חבורות שנעשו על ידי בן זוגה. הצלמת השלישית והאחרונה עליה חקרתי היא אלינור קרוצ'י, ביצירותיה של קרוצ'י היא מראה רגעי יום-יום אינטימיים ומשפחתיים.

החקר על הצלמים לימד אותי המון ועזר לי לפתח את עצמי בתור צלמת. בעבודה גיליתי כי לכל צלם ישנה השפה הצילומית המיוחדת שלו והטכניקה הייחודית לו. ניתוח היצירות של הצלמים עזר לי להכיר את הטכניקות בהן השתמשו כגון: צבעוניות התמונה, מהירות תריס, עומק שדה וצמצם, קומפוזיציה, תאורה, זווית צילום וכו'.

ביבליוגרפיה:

פרק 1:

<https://www.kb-coach.com/אינטימיות-למה-זה-כל-כך-קשה/>

<https://www.hebpsy.net/articles.asp?id=3833>

פרק 2:

<https://search.proquest.com/openview/58ed96c3b8ade7eda8f24d212fea7bbe/>

[1?pq-origsite=gscholar&cbl=18750&diss=y](https://search.proquest.com/openview/58ed96c3b8ade7eda8f24d212fea7bbe/1?pq-origsite=gscholar&cbl=18750&diss=y)

[aranne5.bgu.ac.il/others/ShiberLiat.pdf](https://www.aranne5.bgu.ac.il/others/ShiberLiat.pdf)

https://www.academia.edu/30933112/Rediscovering_Robert_Mapplethorpe_Expectations_and_challenges_of_studying_the_Getty_Research_Institute_archive

[file:///C:/Users/Yuval/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bwe/TempState/Downloads/artist_rooms_robert_mapplethorpe_resource%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Yuval/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bwe/TempState/Downloads/artist_rooms_robert_mapplethorpe_resource%20(1).pdf)

פרק 3:

[file:///C:/Users/Yuval/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bwe/TempState/Downloads/The_Intimate_and_the_Beatiful_Elinor_Car%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/Yuval/AppData/Local/Packages/Microsoft.MicrosoftEdge_8wekyb3d8bwe/TempState/Downloads/The_Intimate_and_the_Beatiful_Elinor_Car%20(1).pdf)

<https://www.globes.co.il/news/article.aspx?did=853956>

פרק 4:

<https://www.moma.org/calendar/exhibitions/1651>

<https://www.artsy.net/article/artsy-editorial-why-nan-goldin-s-intimate-portraits-are-so-relevant-today>

[/nan-goldin-2-נאן-גולדין-2/https://zilumbaam.com](https://zilumbaam.com/nan-goldin-2-נאן-גולדין-2)